

UVODNI BIBLIJSKI REDCI

Drugo tromjesečje 2016.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, temelje se na riječima
Duha proroštva iz knjige Ellen G. White,
Put Kristu, Znaci vremena, Zagreb 2013.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2016.
Za internu uporabu

2. travnja 2016.

Božja ljubav prema čovjeku

“Oči sviju u tebe su uprte, Ti im hranu daješ u pravo vrijeme. Ti otvaraš ruku svoju, do mile volje sitiš sve živo.” (Psalam 145,15.16)

Priroda i objava zajednički svjedoče o Božjoj ljubavi. Naš nebeski Otac izvor je života, mudrosti i radosti. Pogledajte samo čudesa i ljepote prirode! Razmišljajte o njihovoj zadivljujućoj prilagodbi potrebama i sreći ljudi i svih živih stvorenja. Sunčeva svjetlost i kiša što oživljuju i osvježavaju zemlju, bregovi, mora i ravnice — sve nam to govori o Stvoriteljevoj ljubavi. Bog ispunjava svakodnevne potrebe svih svojih stvorenja. ...

Bog je stvorio čovjeka potpuno svetim i sretnim, a prelijepa Zemlja nakon izlaska iz Stvoriteljeve ruke nije pokazivala ni traga raspadanja ili sjenke prokletstva. Tek je prijestup Božjeg zakona, Zakona ljubavi, donio nesreću i smrt. Pa ipak, i usred patnji izazvanih grijehom, otkriva se Božja ljubav. U Bibliji piše da je Bog prokleo Zemlju zbog čovjeka. (Postanak 3,17) Trnje i korov — poteškoće i kušnje što čovjekov život ispunjavaju naporima i brigama — određene su Božjim planom zbog njegova dobra, kao dio prijeko potrebnog odgoja, za njegovo uzdizanje iz propasti i izopačenosti što ih je donio grijeh. Iako grešan, svijet nije ispunjen samo žalošću i bijedom. I sama nam priroda upućuje poruke nade i utjehe. Na čičku se nalaze cvjetovi, a trnje je prekriveno ružama.

“Bog je ljubav” — piše na svakom pupoljku što se rascvjetava, na svakoj vlati mlade trave. Ljupke ptice što ispunjavaju prostor veselim pjesmama, cvjetovi nježnih boja što mirišu u svojem savršenstvu, bogato razlistano i veličanstveno šumsko drveće — sve nam svjedoči o Božjoj očinskoj brizi i pažljivosti i o Njegovoj želji da usreći svoju djecu. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 5,6)

9. travnja 2016.

Ljepota Božjeg karaktera

“Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opačinu, grijeh i prijestup...” (Izlazak 34,6.7)

Božja riječ otkriva Njegov karakter. On je osobno objavio svoju bezgraničnu ljubav i milosrđe. Kad je Mojsije molio: “Pokaži mi svoju slavu!”, Gospodin je odgovorio: “Dopustit ću da ispred tebe prođe sav moj sjaj.” (Izlazak 33,18.19) To je bila Njegova slava. Bog je prošao ispred Mojsija i objavio: “Jahve! Jahve! Bog milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, bogat ljubavlju i vjernošću, iskazuje milost tisućama, podnosi opačinu, grijeh i prijestup...” (Izlazak 34,6.7) On je “... spor na gnjev i bogat milosrđem” (Jona 4,2) i “uživa u pomilovanju” (Mihej 7,18).

Bog je povezoao naša srca sa sobom bezbrojnim značenjem na nebu i na Zemlji. Trudio se da nam se otkrije preko čuda prirode i preko najdubljih i najnježnijih zemaljskih veza koje ljudsko srce može spoznati. Ali sve to nam samo donekle otkriva Njegovu ljubav. Iako smo dobili sve te dokaze, neprijatelj dobra je toliko zaslijepio um ljudi da oni gledaju na Boga sa strahom, zamišljajući Ga okrutnim i neumoljivim. Sotona je naveo ljude da Bogu pripisuju krutu pravednost, kao kakvom okrutnom sucu i neumoljivom i strogom vjerovniku. Opisao je Stvoritelja kao biće koje nepovjerljivim okom motri ljude i vreba njihove zablude i pogreške ne bi li ih mogao osuditi. Da bi uklonio ovu iskrivljenu sliku i otkrio svijetu beskrajnu Božju ljubav, Isus je došao živjeti među ljude.

Božji Sin došao je s Neba da bi objavio Oca. “Boga nitko nikada nije vidio: Jedinorođenac — Bog, koji je u krilu Očevu, on ga je objavio.” (Ivan 1,18) “I nitko ne pozna Oca nego Sin i onaj komu Sin htjedne objaviti.” (Matej 11,27) — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 6,7)

16. travnja 2016.

Isus je prošao čineći dobro

“Na meni je Duh Gospodnji, jer me pomazao. Poslao me da donesem Radosnu vijest siromasima, da navijestim oslobodenje zarobljenicima i vraćanje vida slijepcima, da oslobodim potlačene, da proglasim godinu milosti Gospodnje.” (Luka 4,18.19)

Isus je “... prošao čineći dobro i ozdravljujući sve koje davao bijaše tlačio...” (Djela 10,38) Bilo je cijelih sela u kojima se ni iz jedne kuće nije čuo uzvik boli, jer je On prošao njima i iscijelio sve bolesnike. Njegovo je djelo bilo dokaz Njegove božanske punomoći. Ljubav, milosrđe i samilost otkrivali su se u svakom činu Njegovog života; Njegovo je srce bilo puno nježne sućuti prema ljudskom rodu. On je uzeo ljudsku narav da bi mogao ispuniti ljudske potrebe. Najsiromašniji i najponiženiji nisu Mu se bojali pristupiti. I mala djeca osjećala su Njegovu privlačnost. Voljela su se penjati u Njegovo krilo i gledati Njegovo zamišljeno lice, dobroćudno i puno ljubavi.

Isus se nije sustezao reći istinu, ali je to uvijek činio s ljubavlju. U svojem ophođenju s ljudima bio je osobito taktičan, promišljen i pažljiv. Nikada nije bio grub, nikada nije nepotrebno izgovorio oštru riječ, nikad nije nanio nepotrebnu bol osjetljivoj duši. Nije osuđivao ljudske slabosti. Govorio je istinu, ali uvijek s ljubavlju. Osuđivao je licemjerje, nevjeru i bezakonje; ali u Njegovu se glasu osjećala bol kad je izgovarao oštre prijekore. Plakao je nad Jeruzalemom, voljenim gradom koji je odbio primiti Njega — Put, Istinu i Život. Odbacili su Njega, svojega Spasitelja, a On im je prilazio sa sažaljivom nježnošću. Život Mu je bio ispunjen samoprijegom i brižljivom skrbi za druge. ... U svakom čovjeku gledao je posrnulu dušu zbog čijega je spasenja došao. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 7,8)

23. travnja 2016.

Nebeski otac nas ljubi

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.” (Ivan 3,16)

Isus je živio, trpio i umro — da bi nas spasio. Postao je “čovjek boli” (Izaija 53,3), da bismo se mi mogli vječno radovati. Bog je svojemu ljubljenom Sinu punom milosti i istine dopustio da iz svijeta neopisive slave siđe na grijehom uprljani i uništeni planet, na svijet zamračen sjenkom smrti i prokletstva. Dopustio Mu je da napusti naručje Njegove ljubavi i odrekne se obožavanja anđela — da bi trpio sramotu, pogrde, poniženja, mržnju i smrt. “Na njega pade kazna — radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.” (Izaija 53,5) Gledajte Ga u pustinji, u Getsemaniju, na križu. Neokaljani Božji Sin preuzeo je na sebe teret grijeha. On, koji je bio jedno s Bogom, osjetio je u svojoj duši strašnu razdvojenost između Boga i čovjeka, izazvanu grijehom. To je prouzročilo očajnički krik s Njegovih usana: “Bože moj, Bože moj! Zašto si me ostavio?” (Matej 27,46) Teret grijeha i svijest o njegovoj strahovitoj veličini koja dušu odvaja od Boga slomili su srce Božjeg Sina.

Ali ta velika žrtva nije prinesena zato da bi se u Očevom srcu probudila ljubav prema čovjeku, ili želja da ga spasi. Ne, nipošto! “Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina...” (Ivan 3,16) Otac nas voli, ali ne zbog te velike Žrtve pomirnice, već se On za Žrtvu pomirnicu i pobrinuo zato što nas voli. Krist je bio Posrednik po kojemu se Božja beskonačna ljubav izlila na grešni svijet. “Bog bijaše onaj koji je u Kristu pomirio svijet sa sobom...” (2. Korinćanima 5,19) Bog je trpio sa svojim Sinom. Smrtna borba u Getsemaniju i smrt na Golgoti bili su cijena koju je platio za naš otkup. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 8,9)

30. travnja 2016.

Nitko nas nije mogao otkupiti

“Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem.” (Ivan 10,17)

Isus je rekao: “Zato me ljubi Otac što ja dajem život svoj, da ga opet uzmem.” (Ivan 10,17) To znači: Moj vas je Otac toliko ljubio da je i mene još više zavolio zato što sam dao svoj život da bih vas izbavio. Omilio sam svojemu Ocu postavši vašim Zamjenikom i Jamcem, položivši svoj život i preuzevši vaše dugove i prijestupe; mojom žrtvom Bog može biti pravedan, Onaj koji opravdava svakoga tko vjeruje u Isusa.

Nije nas mogao otkupiti nitko osim Božjeg Sina; Oca je mogao objaviti samo Onaj koji se nalazio u Njegovu naručju. Božju ljubav mogao je ostvariti jedino Onaj koji je upoznao njezinu dubinu i visinu. Očevu ljubav prema izgubljenom čovječanstvu mogla je izraziti jedino Kristova beskrajna Žrtva.

“Da, Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina...” (Ivan 3,16) On Ga nije dao da samo živi među ljudima, da ponese njihove grijehе i umre kao žrtva za njih; On Ga je poklonio palome rodu. Krist se morao poistovjetiti s dobrobitima i potrebama čovječanstva. On, koji je bio jedno s Bogom, vezao se s ljudskim sinovima vezama koje se nikada ne mogu prekinuti. Isus se “ne stidi zvati ih braćom” (Hebrejima 2,11); On je postao naša Žrtva, naš Zastupnik, naš Brat, Onaj koji i pred Očevim prijestoljem nosi naš lik, Onaj koji će i u beskrajnoj vječnosti kao Sin Čovječji ostati sjedinjen s rodom koji je otkupio. A sve samo zato da bi se čovjek mogao podignuti iz propasti i poniženja izazvanih grijehom, da bi mogao odražavati Božju ljubav i sudjelovati u radosti koju donosi svetost. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 9,10)

7. svibnja 2016.

Božja ljubav je neusporediva

“Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 3,1)

Cijena plaćena za naš otkup i beskrajna žrtva koju je pri-
nio naš nebeski Otac davši svojega Sina da umre za nas tre-
bali bi nas nadahnuti uzvišenim mislima o onome što može-
mo postati kroz Krista.

Gledajući visinu, dubinu i širinu Očeve ljubavi prema ro-
du koji umire, nadahnuti apostol Ivan ispunio se obožava-
njem i dubokim štovanjem. Ne nalazeći prikladnih riječi da
izrazi veličinu i nježnost te ljubavi, pozvao je svijet da je pro-
matra: “Gledajte koliko nam je ljubav Otac iskazao, da se
zovemo djeca Božja.” (1. Ivanova 3,1) Kakvu to vrijednost daje
čovjeku! Prijestup je ljudske sinove učinio Sotoninim podani-
cima. Vjerom u Kristovu žrtvu pomirnicu Adamovi sinovi mo-
gu postati Božja djeca. Uzimajući ljudsku narav, Krist je uz-
digao čovječanstvo. Grešni ljudi dobili su priliku da, pove-
zani s Kristom, postanu dostojni imena Božjih sinova.

Takva ljubav je neusporediva. Djeca nebeskog Kralja! Dra-
gocjenog li obećanja, predmeta najdubljeg divljenja! Nenad-
mašne li Božje ljubavi prema svijetu koji Ga nije ljubio! Ova
misao ima moć ukrotiti dušu i navesti um na pokoravanje
Božjoj volji. Što više proučavamo božanski karakter u svjet-
losti križa, to jasnije otkrivamo milosrđe, nježnost i prašta-
nje, povezane s nepristranošću i pravednošću; to nam jasniji
postaju bezbrojni dokazi bezgranične ljubavi i nježne sućuti
što nadilaze čeznutljivu naklonost majke prema zalutalom
djetetu. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 10,11)

14. svibnja 2016.

Grešniku treba Krist

“Zato je težnja tijela neprijateljstvo prema Bogu, jer se ne pokorava Božjem zakonu niti to može.” (Rimljanima 8,7)

Prigodom stvaranja Bog je čovjeku darovao plemenite sposobnosti i uravnotežen um. Bio je savršeno biće, u savršenom skladu s Bogom. Misli su mu bile čiste, a ciljevi sveti. Ali, neposlušnost je izopačila njegove sposobnosti, pa se umjesto ljubavi pojavila sebičnost. Prijestup je toliko oslabio njegovu narav da se vlastitom snagom više nije mogao oduprijeti sili zla. Postao je Sotonin rob, i to bi ostao zauvijek da se sâm Bog nije umiješao. ...

U bezgrešnom stanju čovjek je održavao radosnu vezu s Onim “u kome se nalazi sakriveno sve blago mudrosti i znanja”. (Kološanima 2,3) Ali, nakon učinjenog grijeha, svetost mu više nije pričinjavala radost pa se on pokušao sakriti od Božje nazočnosti. Nepreporođeno srce i sada se nalazi u takvom stanju. Ono nije u skladu s Bogom i ne nalazi radost u zajednici s Njim. Grešnik ne bi mogao biti sretan u Božjoj nazočnosti i ne bi mu godilo društvo svetih bića. Kad bi mu i bilo dopušteno ući u Nebo, to mu ne bi činilo nikakvu radost. Duh nesebične ljubavi, koji vlada tamo gdje je svako srce sjedinjeno sa Srcem Beskrajne Ljubavi, ne bi našao odjeka u njegovoj duši. Njegove misli, zanimanja i pobude — sve bi bilo strano onome što pokreće bezgrešne nebeske stanovnike. On bi bio neskladna nota u nebeskoj melodiji. Nebo bi za njega bilo mjesto mučenja, i on bi se želio sakriti od Onoga koji je svjetlost i središte nebeske radosti. Bog nije samovoljno odlučio isključiti grešnike iz Neba; oni se sami isključuju svojom nepodobnošću za nebesku zajednicu. Božja slava bi za njih bila oganj koji spaljuje. Oni bi rado prihvatili i uništenje, samo da se skriju od lica Onoga koji je umro da ih otkupi. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 12,13)

21. svibnja 2016.

Samo Kristova milost

“Spasenja nema ni po jednom drugom, jer je pod nebom to jedino ime dano ljudima po kojem nam se treba spasiti.” (Djela 4,12)

Obrazovanje, kultura, služenje voljom, ljudski naponi, sve to ima svoje područje djelovanja, ali ovdje je neučinkovito. Možda se time može postići izvanjska ispravnost u ponašanju, ali se ne može promijeniti srce; ne mogu se očistiti životni izvori. Da bi se čovjek mogao promijeniti, ostaviti grijeh i postati svet, mora postojati sila koja djeluje iznutra, novi život odozgo. Ta sila je Krist. Samo Njegova milost može pokrenuti zamrle sposobnosti duše i privući ih Bogu i svetosti.

Spasitelj je rekao: “Tko se odozgo ne rodi” — ako ne primi novo srce, nove želje, namjere i pobude koje vode u novi život — “taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega”. (Ivan 3,3) Mišljenje da je dovoljno razvijati samo ono dobro koje u čovjeku po prirodi postoji, kobna je zabluda. “Zemaljski čovjek ne prima ono što dolazi od Duha Božjega, jer je to za nj ludost. On to ne može ni upoznati, jer se to mora uz pomoć Duha prosuđivati.” (1. Korinćanima 2,14) “Ne čudi se što ti rekoh: treba da se odozgo rodite.” (Ivan 3,7) O Kristu je napisano: “U njoj [u Riječi] bijaše Život i Život bijaše svjetlo ljudima.” (Ivan 1,4)

Nije dostatno osjetiti Božju blagost, vidjeti dobronamjernost i očinsku nježnost Njegova karaktera. Nije dovoljno razaznati mudrost i pravednost Njegova Zakona i shvatiti da je utemeljen na vječnom načelu ljubavi. Apostol Pavao je sve to vidio kad je uskliknuo: “Priznajem u skladu sa Zakonom da je on dobar.” (Rimljanima 7,16) “Stoga: Zakon je bez sumnje svet, a zapovijed i sveta, i pravedna, i dobra.” (Rimljanima 7,12) — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 13,14)

28. svibnja 2016.

Jedini put k Bogu je Krist

***“Svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo...”
(Jakov 1,17)***

Odmetnuvši se, čovjek se odvojio od Boga, Zemlja je odsječena od Neba. Nije moglo biti zajednice preko provalije koja ih je razdvajala. Ali, preko Krista Zemlja je ponovno povezana s Nebom. Svojim zaslugama Krist je premostio provaliju koju je načinio grijeh, tako da anđeli pomagači mogu održavati vezu s ljudima. Krist je povezo grešnog, slabog i bespomoćnog čovjeka s Izvorom beskrajne sile. Ali uzalud svi ljudski snovi o napretku, uzalud svi napori da se čovječanstvo uzdigne ako se zanemaruje jedini Izvor nade i pomoći grešnom rodu. “Svaki dobar dar, svaki savršen poklon dolazi odozgo...” (Jakov 1,17) Bez Njega nema pravog savršenstva karaktera. A jedini put k Bogu jest Krist! On kaže: “Ja sam put, istina i život... nitko ne dolazi k Ocu osim po meni.” (Ivan 14,6)

Božje srce čezne za svojom djecom na Zemlji ljubavlju koja je jača od smrti. Davši svojega Sina, On nam je u jednom daru darovao cijelo Nebo. Spasitelj je život, smrt i posredovanje, služba anđela, molitva Duha, djelovanje Oca preko svih, neprekidno sudjelovanje nebeskih bića — sve je to stavljeno u službu čovjekova otkupljenja.

O, razmišljajmo o čudesnoj žrtvi prinesenoj za nas! Pokušajmo shvatiti trud i snagu koju Nebo ulaže da bi ponovno zadobilo i vratilo izgubljene u Očev dom! Snažniji poticaji i moćnija sredstva nikad se ne bi mogli staviti u pokret; nepojmljiva nagrada za dobročinstva, nebeska radost, društvo anđela, zajednica i ljubav Boga i Njegova Sina, usavršavanje i razvijanje svih naših sposobnosti tijekom vječnih vremena — nisu li to dovoljno snažni poticaji i ohrabrenja da nas pokrenu na predaju srca u dragovoljnu službu našem Stvoritelju i Otkupitelju? — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 15,16)

4. lipnja 2016.

Kajanje je žaljenje zbog grijeha

“Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi.” (Djela 3,19)

Kako se čovjek može opravdati pred Bogom? Kako grešnik može postati pravedan? Samo nas Krist može dovesti u sklad s Bogom, u sklad sa svetošću. Ali kako da dođemo Kristu? Mnogi postavljaju isto pitanje koje je postavilo mnoštvo na Dan Duhova kad je, osvjedočeno u svoju grešnost, uzviknulo: “Braćo, što da činimo?” (Djela 2,37) Prva riječ u Petrovu odgovoru bila je: “Obratite se!” [“Pokajite se!”] (Djela 2,38) Drugom prigodom, ubrzo nakon toga, rekao je: “Dakle, obratite se i povratite se da vam se izbrišu grijesi.” (Djela 3,19)

U pokajanje je uključeno žaljenje zbog grijeha i odvajanje od njega. Mi nećemo odbaciti grijeh ako ne uvidimo njegovu pokvarenost; ali sve dok se naše srce ne odrekne grijeha, neće biti nikakve stvarne promjene u našem životu.

Mnogi ne uspijevaju shvatiti pravu bit pokajanja. Takvi žale što su grijeshili, čak se prividno mijenjaju samo zato što se boje da će zbog svojih zlih čina morati trpjeti. Ali to nije pokajanje u biblijskom smislu. Oni žale zbog patnji — umjesto zbog grijeha. Takva je bila i Ezavova bol kad je shvatio da je zauvijek izgubio prvorodstvo. Balaam, uplašen od anđela koji je stajao na njegovu putu s isukanim mačem, priznao je svoju krivnju da ne izgubi život; ali tu nije bilo istinskog kajanja zbog grijeha, nije došlo do promjene namjera niti gnušanja prema zlu. Kad je Juda Iskariotski izdao svojega Gospodina, uzviknuo je: “Sagriješih... jer izdadoh nevinu krv.” (Matej 27,4) ... Podnoseći Božje kazne, faraon je priznavao svoj grijeh ne bi li izbjegao daljnje kažnjavanje, ali je nastavljao prkositi Nebu čim bi zla prestala. Svi oni jadikovali su zbog posljedica grijeha, ali ih nije obuzimala žalost zbog samog grijeha. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 17,18)

11. lipnja 2016.

Potreba za Spasiteljem

“Blažen onaj kome je grijeh otpušten, kome je zločin pokriven! Blago čovjeku kome Jahve ne ubraja krivnju, i u čijem duhu nema prijevare!” (Psalam 32,1.2)

Kad se srce pokori utjecaju Božjeg Duha, savjest se budi i grešnik razaznaje ponešto od dubine i svetosti Božjeg svetog Zakona, temelja Njegove vladavine i na Nebu i na Zemlji. Tako “Svjetlo istinito, koje rasvjetljuje svakoga čovjeka, dođe na ovaj svijet” (Ivan 1,9) te rasvjetljuje tajne odaje duše pa skrivena djela tame izlaze na vidjelo. Osvjedočenost obuzima um i srce. Grešnik postaje svjestan Božje pravednosti i osjeća stravu da se pod teretom krivnje i poročnosti pojavi pred Onim koji ispituje srca. On vidi Božju ljubav, ljepotu svetosti, radost čistoće, i čezne da se očisti i postane dostojan veze s Nebom.

Davidova molitva nakon njegova pada pokazuje kako izgleda pravo žaljenje zbog grijeha. Njegovo je kajanje bilo iskreno i duboko. U molitvi se nije trudio umanjiti svoju krivnju i nije izražavao želju za izbjegavanjem kazne koja mu je prijetila. David je uvidio veličinu svojega prijestupa, shvatio je da je ukaljao svoju dušu, gnušao se svojega grijeha. Nije se molio samo za oprost, već i za očišćenje srca. Čeznuo je za radošću svetosti, za obnavljanjem sklada i zajednice s Bogom.

Ovakvo kajanje nadmašuje našu snagu; mi ga ne možemo postići, već dobiti jedino od Krista koji se uzdignuo u visine i dao darove ljudima.

Mnogi griješe upravo u tome i stoga ne dobivaju pomoć koju im Krist želi dati. Oni misle da ne mogu pristupiti Kristu ako se prvo ne pokaju, i da ih tek pokajanje pripravlja za oprost grijeha. Istina je da pokajanje prethodi oprost grijeha, jer samo slomljeno i skrušeno srce osjeća potrebu za Spasiteljem. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 18—20)

18. lipnja 2016.

Krist nas pokreće na pokajanje

“Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28)

Mora li grešnik čekati na pokajanje da bi tek onda došao k Isusu? Smije li pokajanje postati zapreka između grešnika i Spasitelja?

Biblija ne naučava da se grešnik mora pokajati prije no što poslušā Kristov poziv: “Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.” (Matej 11,28) Sila koja dolazi od Krista vodi k pravom pokajanju. Petar je objasnio Izraelcima: “Njega je Bog desnicom svojom uzvisio za Vođu i Spasitelja, da dadne Izraelu obraćenje i oprostenje grijeha.” (Djela 5,31) Bez Kristovog Duha koji budi našu savjest mi se ne možemo pokajati, kao što bez Krista ne možemo dobiti ni oprost.

Krist je izvor svake dobre pobude. Jedino On može usaditi u srce neprijateljstvo prema grijehu. Svaka želja za istinom i čistoćom, svako osvjedočenje u našu vlastitu grešnost dokaz je da Njegov Duh djeluje na naša srca.

Isus je rekao: “A ja, kad budem podignut sa zemlje, sve ću ljude privući k sebi.” (Ivan 12,32) Krist se mora objaviti grešniku kao Spasitelj koji umire za grijehе svijeta; i dok gledamo Božje Janje na golgotskom križu, tajna otkupljenja počinje se otkrivati našem umu, a Božja dobrota počinje nas voditi na pokajanje. Umrijevši za grešnike, Krist je pokazao nepojmljivu ljubav. I dok grešnik promatra tu ljubav, ona mu omekšava srce, utječe na um i pridonosi skrušenosti duše.

Istina je da se ljudi ponekad postide svojih grešnih putova i da odbacuju neke zle navike i prije nego što postanu svjesni da ih je Krist privukao. Ali, kad god se ljudi pokušavaju popraviti, s iskrenom željom da čine dobro, pokreće ih Kristova sila. — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 20,21)

25. lipnja 2016.

Božja poruka duši

“Tko je žedan, neka dođe; tko želi, neka badava uzme vode života!” (Otkrivenje 22,17)

Na dušu djeluje utjecaj kojega ljudi nisu ni svjesni, savjest se budi i u životu dolazi do vidljive promjene. I kad ih Krist privuče da gledaju Njegov križ, da promatraju Raspetoga zbog njihovih grijeha, tada se u njihovu savjest upisuju Zapovijedi. Otkriva im se sva zloća njihova života i grijeh što se duboko ukorijenio u njihovu dušu. Počinju shvaćati ponešto od Kristove pravednosti i uzvikuju: “Je li moguće da je grijeh tako strašan da je za otkup njegovih podanika bila potrebna tolika žrtva? Zar je stvarno bila potrebna sva ta ljubav, sve te muke, sve to poniženje — da mi ne poginemo, već da imamo vječni život?”

Grešnik se može opirati toj ljubavi, može odbiti da bude privučen Kristu; ali ako se ne bude odupirao, Isus će ga privući. Poznavanje plana spasenja dovest će ga do podnožja križa u kajanju zbog grijehâ koji su prouzročili patnje Božjeg milog Sina.

Isti božanski Um koji djeluje u prirodi obraća se i srcima ljudi budeći u njima neizrecivu žudnju za onim što nemaju. Svjetovne stvari ne mogu zadovoljiti njihovu čežnju. Božji Duh ih nagovara da teže za onim što jedino može dati mir i odmor — za Kristovom milošću i radošću svetosti. Služeći se vidljivim i nevidljivim utjecajima, naš Spasitelj stalno nastoji svratiti ljudski um s grešnih užitaka koji ne site, na neizmjerne blagoslove koje mogu dobiti u Njemu. Svim tim dušama, koje uzaludno pokušavaju piti iz “ispucanih kladenaca” ovoga svijeta, upućena je božanska vijest: “Tko je žedan, neka dođe; tko želi, neka badava uzme vode života!” (Otkrivenje 22,17)

Vi, koji u srcu čeznete za nečim boljim od onoga što vam ovaj svijet može pružiti, prepoznajte tu čežnju kao Božju poruku vašoj duši! — (Ellen G. White, *Put Kristu*, 21,22)

“Ljudi ne dolaze u zajednicu s Nebom tražeći neko sveto brdo ili hram. Vjera se ne smije ograničiti na vanjske oblike i obrede. Vjera koja dolazi od Boga jedina je vjera koja vodi k Bogu. Da bismo Mu pravilno služili, moramo biti rođeni od božanskog Duha. To će očistiti srce i obnoviti um, omogućavajući nam da bolje upoznamo i više volimo Boga. To će nam dati dragovoljnu poslušnost svim Njegovim zahtjevima. To je pravo bogoslužje. To je plod djelovanja Svetoga Duha. Svaku iskrenu molitvu Duh oblikuje i Bog prima takvu molitvu. Kad god duša čezne za Bogom, pokazuje se djelovanje Duha i Bog će se otkriti takvoj duši. Bog traži takve poštovatelje. On čeka da ih primi i da ih učini svojim sinovima i kćerima.”

(Ellen G. White, *Isusov život*, 139)

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com